

บันทึกท้ายพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติจัดระเบียบการจดทะเบียนในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๖๒

ความเป็นมา

พระราชบัญญัติจัดระเบียบการจดทะเบียนในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๖๒ มีเจตนารมณ์เพื่อปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการจัดระเบียบการจดทะเบียนในเขตเทศบาลและสุขาภิบาล โดยคณะรัฐมนตรีได้เสนอต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒๖ ธันวาคม ๒๕๖๑ เพื่อให้พิจารณาตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ซึ่งประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติบรรจุในระเบียบวาระการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๙๐/๒๕๖๑ วันพฤหัสบดีที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๖๑ และในคราวประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ครั้งที่ ๑๒/๒๕๖๒ ในวันพฤหัสบดีที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ ที่ประชุมได้พิจารณาในวาระที่ ๒ และลงมติในวาระที่ ๓ เห็นสมควรประกาศใช้เป็นกฎหมาย โดยส่งร่างพระราชบัญญัติดังกล่าวไปยังนายกรัฐมนตรีเพื่อนำขึ้นทูลเกล้าฯ วันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒ สาระสำคัญมีดังนี้

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๓๖ ตอน ๖๗ ก วันที่ ๒๒ พฤษภาคม ๒๕๖๒ หน้า ๒๐๘

วันเริ่มใช้บังคับ เมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ผู้รักษาการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

เหตุผลในการประกาศใช้

เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงพระราชบัญญัติจัดระเบียบการจดทะเบียนในเขตเทศบาลและสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๕๐๓ เพื่อให้สอดคล้องกับแผนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและแผนปฏิบัติการกำหนดขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และเพื่อแก้ไขปัญหการจดทะเบียนในเขตองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ไม่เป็นระเบียบซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อประชาชน ให้มีหลักเกณฑ์การจัดระเบียบการจดทะเบียนที่เหมาะสม จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

สาระสำคัญของพระราชบัญญัติ

พระราชบัญญัติคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล พ.ศ. ๒๕๖๒ และมีบทบัญญัติทั้งสิ้น ๑๔ มาตรา สาระสำคัญสรุปได้ดังนี้

๑. กำหนดให้ยกเลิกพระราชบัญญัติระเบียบการจดทะเบียนในเขตเทศบาลและสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๕๐๓ และ พระราชบัญญัติจัดระเบียบการจดทะเบียนในเขตเทศบาลและสุขาภิบาล (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕

๒. กำหนดนิยามความหมายของคำว่า “รถ” “จดทะเบียน” “ที่จดทะเบียน” “องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” “ผู้บริหารท้องถิ่น” “พนักงานส่วนท้องถิ่น” “ข้อบัญญัติท้องถิ่น” “พนักงานเจ้าหน้าที่”

๓. กำหนดให้พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ยกเว้นเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งต้องคำนึงถึงขนาดความหนาแน่นในการจราจร รายได้ และขีดความสามารถในการใช้บังคับ (มาตรา ๕)

๔. กำหนดให้พระราชบัญญัตินี้ไม่กระทบถึงอำนาจของเจ้าพนักงานจราจรหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยการจราจรทางบก (มาตรา ๖)

๕. กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจตราข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อประโยชน์ในการจัดระเบียบการจราจรตามรายละเอียดที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๗)

๖. กำหนดให้ผู้บริหารท้องถิ่นและรองผู้บริหารท้องถิ่น และพนักงานส่วนท้องถิ่นหรือเจ้าหน้าที่อื่นขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งผู้บริหารท้องถิ่นแต่งตั้งเป็นเจ้าพนักงานตามพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๘)

๗. กำหนดให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีหน้าที่และอำนาจตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัตินี้ (มาตรา ๙)

๘. กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอาจมอบให้เอกชนทำหน้าที่เรียกเก็บค่าธรรมเนียมจอดรถแทนก็ได้ซึ่งต้องมีมาตรการประกันรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มาตรการป้องกันการเรียกเก็บค่าธรรมเนียมจนเป็นภาระแก่ประชาชนเกินสมควร (มาตรา ๑๐)

๙. กำหนดให้เงินค่าธรรมเนียม ค่าใช้จ่าย ค่าดูแลรักษา และค่าปรับตามพระราชบัญญัตินี้ให้ตกเป็นรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ความผิดได้เกิดขึ้น (มาตรา ๑๑)

๑๐. กำหนดให้ผู้ฝ่าฝืนข้อบัญญัติท้องถิ่นตามมาตรา ๗ และมาตรา ๙ หรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๙ ต้องเสียค่าธรรมเนียมเป็นพิเศษตามจำนวนที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัติท้องถิ่นซึ่งไม่เกินหนึ่งพันบาทก็ได้ (มาตรา ๑๒)

นางสาวจุฬาพัฒน์ ช่างเกต / จัดทำ